

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16902/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Мишо Добријевић и Бојан Добријевић, адвокати из ..., против тужене „Pireus bank“ АД Београд, чији је пуномоћник Александар Обрадовић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4582/20 од 21.08.2024. године, у седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4582/20 од 21.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4582/20 од 21.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 5293/15 од 15.06.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и утврђено је да је апсолутно ништава одредба члана 3. Уговора о стамбеном кредиту од 13.06.2008. године, у делу који гласи: „Банка задржава право измене уговорене каматне стопе у зависности од промене Основне каматне стопе банке и Пословне политике банке“. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се утврди да је апсолутно ништава одредба члана 3. Уговора о стамбеном кредиту од 13.06.2008. године, у делу чија садржина је ближе наведена у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој на име стицања без основа услед једностране промене каматних стопа исплати појединачне износе са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и тужена обавезана да тужилци на име стицања без основа – разлика у курсу исплати укупно 51.679,54 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овом ставу изреке. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој исплати 1.203,75 ЦХФ, на име неосноване наплате накнаде на име обраде кредита, са законском затезном каматом која се плаћа на валуту

швајцарски франак од 24.06.2008. године до исплате. Ставом шестим изреке, тужена је обавезана да тужилји накнади трошкове поступка од 105.120,00 динара са законском затезном каматом на 66.000,00 динара од 15.06.2017. године, као дана доношења пресуде до исплате

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4582/20 од 21.08.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и четвртом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима трећем, петом и шестом изреке и у том делу предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер је одлука нижестепених судова у складу са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права – одредбе члана 395. у вези чланова 12. и 15. Закона о облигационим односима (ЗОО). Ништаве су одредбе уговора којима банка одобрава кредит у висини динарске противвредности стране валуте по куповном курсу на дан пуштања у коришћење кредита, а корисник кредита се обавезује да отплату кредита врши по продајном курсу банке на дан плаћања, с обзиром да таквим одредбама уговора није установљена еквиваленција обавеза уговорних страна применом паритета према страном валути, јер висина кредитних средстава које је тужена банка пласирала није сразмерна висини доспелих рата за плаћање од стране тужиоца, као корисника кредита, те је тиме нарушено једно од основних начела Закона о облигационим односима – начело еквивалентности узајамних давања. Такође, уговарање променљиве каматне стопе нејасним и непотпуним формулацијама у погледу начина одређивања висине уговорне камате, противно је начелима савесности и поштења и равноправности уговорних страна, као и правилима о одређености и одредивости предмета обавезе, прописано одредбама чланова 46. став 2. и 47. ЗОО, па као такво није допуштено. Оспорена уговорна одредба о променљивој уговорној каматној стопи која зависи од аката пословне политике банке и не садржи јасне параметре за одређивање и обрачун њене висине, представља ништаву одредбу уговора. Поред тога, тужена није уз ревизију доставила пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Сагласно наведеном, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и стицања без основа поднета је 08.12.2015. године. Вредност предмета спора побијеног дела је 51.679,54 динара, који износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић